

ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ

13-03-2011

Σαν της πληγές του σώματος, είναι και οι πληγές, της προσφυγιάς.

Μον' τούτες, δεν γιατρεύονται, δεν παν στον άλλο κόσμο.

Ματώνουν στα περάσματα, πονούν στα πρωτοβρόχια,

θέλουνε χρόνο αβάσταχτο, δάκρυα καυτά, για να μικρύνει ο πόνος,

υφάδια αραχνούφαντα ν' απλώνει απάνω τους ο χρόνος,

για να διαβαίνουν στα γυρίσματα του νου, θολές σκοτούρες

και στο μυαλό των εγγονών, ξεθωριασμένες πια φιγούρες.